

...νών της Βένις, στην Καλιφόρνια, πού είχε τόν καλύτερο καθηγητή της γλυπτικής του Ούέστ.

Τό ταλέντο μου τώρα και τὰ πρώτα γλυπτικά έργα μου κερμασαν τόν περίφημο καθηγητή νά με προσέξει άμέσως και νά μου δείξει από τήν πρώτη στιγμή μιάν ιδιαίτερη συμπάθεια. Ο Μίστερ Λούις Σίμονς, όπως τόν έλεγαν, μου έδινε θάρρος με τίς συμβουλές του, διώρθωνε τά λάθη μου και κάθε τόσο πεινούσε μπροστά σ' άλλους τούς μαθητάς του τίς προόδους μου...

Μιά μέρα τέλος με παρακάλεσε νά ποζάρω στο άτελιέ μου γιά νά φτιάξει μιάν μικρή «Νύμφη»...

— Μίς Λόυ, μου έπρεπε κοκκινίζοντας λιγάκι, γιατί ήταν ένας νεανίσκος και δειλός νέος, θέλω νά φτιάξω μιάν μικρή «Νύμφη» νά στολίσουμε μ' αυτήν τήν παλιά βρούσι της Σχολής μας. Η άμορφιά σας, ή χάρι σας κι' ή παράξενη γοητεία σας μου έδωσαν τήν έμπνευσι πού ζητούσα... Θά με κάνετε πολύ εύχαρισμένο, άν ποζάρετε γι' αυτό τό άγαλματάκι...

Έινε περιττό βέβαια νά σας άναφέρω ότι έλάτρευα κυριολεκτικά τόν μίστερ Λούις Σίμονς πού ήταν ένας μεγάλος γλύπτης κι' ότι ύπερφηανευόμουν πού ήμουν μαθητριά του. Πώς μπορούσα λοιπόν νά τού άρνηθώ νά γίνω μοντέλλο του; Κι' έτσι ή άμορφη «Νύμφη», δηλαδή τό άγαλμά μου, στολίζει και σήμερα τήν παλιά βρούσι της Σχολής μου!

Πρέπει όμως νά σας ξεομολογήθώ και κάτι άλλο. "Όσο αγαπούσα τόν καθηγητή μου, τόσο αντιπαθούσα τίς τρέλλες και τίς «μυοεμικές» συνήθειες τών συναδέλφων μου. "Αρχισα λοιπόν νά καταλαβαίνω, εύτυχώς όσο ήταν καιρός άκόμη, ότι έν ήμουν γεννημένη γιά μιάν τέτοια καλλιτεχνική ζωή κι' ότι έν θά κατάφερα ποτέ νά έπιβληθώ ως γλύπτρια, γιατί άλλος κόσμος με θεωρούσε ως μιάν έρασιτεχνίδα! "Απογοητευμένη λοιπόν, παράτησα τή γλυπτική και ξαναγύρισα στα πρώτα νεανικά μου. Μά τώρα έπρεπε νά διαλέξω ένα από τά δυό: νά γινόμουν χορεύτρια ή ήθοποιός; Προτίμησα τό δεύτερο, γιατί φανταζόμουν ότι θά μου χάριζε γρήγορα εύκόλους θριαμβούς και μιάν όνειρώδη ζωή. Ναί. Θά γινόμουν ήθοποιός! Έίς έρασιτεχνικές παραστάσεις τού παρθεναγωγείου είχα παίξει πολλές φορές τό ταλέντο μου. Γι' αυτό είχα τήν έλπίδα ότι θά εύρισκα γρήγορα ένα «άγκαζιμάκι» σέ κάποιο κάσο.

Μιά μέρα λοιπόν έγκατέλειψα τή Βένις και τή Σχολή τών Τεχνών, έγραψα ένα γράμμα στους γονείς μου γιά τήν απουσία μου άπόφασι και πήρα τό τραίνο γιά τή Σάντα Μόνα. Νόμιζα ότι θά εύρισκα άμέσως μιάν θέσι στον πρώτο θρόνο πού θά συναντούσα μπροστά μου, μά γρήγορα αναγκάσθηκα νά βγώ άπ' αυτές τίς αυταπάτες μου. "Απογοητευμένη έπρεπε νά κατέφυγα στο Λός Άντζελες όπου επί έξι δόκκληρους ήμερες δέν δοκίμασα τίποτ' άλλο παρά μόνο στερήσεις και δέν εύρισκα τίποτ' άλλο παρά μόνο σκληρές άναποδιές τής ζωής...

Μιά μέρα τέλος, άποφασισμένη με κάθε τρόπο νά κάνω κάτι στη ζωή μου και νά πραγματοποιήσω τ' όνειρό μου, ήρθα έδώ πέρα στο Χόλλυγουντ κι' άρχισα κι' ένώ νά κάνω «ούρά» έδώ από τά κινηματογραφικά «στούντιο»... Έτσι δοκίμασα άκόμη μιάν φορά όλες τίς πίκρες κι' όλες τίς άπογοητεύσεις τών «πικυραντ» ώς τή μέρα πού έτοχε νά βρεθώ μπροστά τών σκηνοθέτη Βάν Ντάυκ. Αυτός ό μεγάλος; καλλιτέχνης ήνε ό σωτήρας μου! Μου έδωσε άμέσως φιλικά τό χέρι του, με τράβηξε από τό άνώνυμο πλήθος, με γνώρισε στον κόσμο τού κινηματογράφου και μ' έκανε «άστέρα»...

Σήμερα πάλι, δίχως νά διατάξει διάλογο, λέει μπροστά σ' άλλους τούς διασήμους συναδέλφους μου ότι θά γίνω γρήγορα τό μεγάλη από τή Γκρέτα Γκάρμπο και τή Μάρλεν Ντήτριχ! Αν αυτήν τήν προφητεία τήν έκανε ένας άλλος, θά τήν θεωρούσα ως ένα ύπερβολικό φιλοφρόνημα και θά γελοούσα από τήν καρδιά μου. Μά ό Βάν Ντάυκ ήνε ό μεγάλος δάσκαλός μου και δέν μπορώ νά κάνω τίποτε άλλο παρά νά προσπαθήσω νά τόν βγάλω... άσπροπρόσωπο.

ΜΥΡΝΑ ΛΟΪΤΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Ο ΥΠΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

(Του ΣΙΑΛΕΡ)

Γελάει ή λίμνη πού θαρρείς μās κράζει στην άγκάλη,
Στό έρημο άκρογιάλι
Κοιμάτ' ένα παιδί.
Και ξάφνου μουσική τερπνή γεμίζει τόν αιθέρα
'Όσαν βοσκου φλογέρα,
Σάν άγγελου φωνή.
Και μαγεμένο άνοίγοντας τά μάτια του κυτάζει,
'Ενώ τό κύμα άρπάζει
Στόν κόρφο του φιλά.
Κι' από ψηλά σιγολαλούν: «'Ελα χρυσό παιδάκι,
Στά στήθια μου άγγελάκι
Νά κοιμηθής γλυκά».

ΣΤΡΟΦΕΣ

(Του ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ)

Γιά σένα μίλησα άπρεπα, τριαντάφυλλο άνθισμένο
Πού ξέρεις με τά μάρα σου, με τή λαμπρή άμορφιά,
Μονάχο στ' άνθογαλάι σου ή έρωτικά δεμένο
Και τήν καρδιά νά εύχαριστάς όμοια με τή θωριά.
Κάπου, σέ τοίχο, κάποτε, σέ Γοτθική μιάν πόρτα
[Γυρνούσα τότες άνεργος στις χώρες τού Βορρά]
Σείδα νά τρέμης ρόδο ώχρό κι' ανάμεσα στα χόρτα
Μεστό βροχή και θάνατο νά γέρνης ριγηλά.

II

Σάν έρπει τό χινόπωρο, πού τά ξερά του φύλλα
Στου χλασμένου μούλου έκει θά πέφτουν τά νερά,
Και σαν ό άγέρας θά περνά μες άπ' τά τρύπια ξύλα
Και κείθ' όπου ή μυλόπετρα γυρνούσε μιάν φορά,
Θέλω νά πάγω νά σταθώ στον τόπο τό θλιμμένο,
Στον τοίχο τόν δόλοπτερο με τό χλωμό κισσό
Και νάίδω πάνω στο νερό, τό κρύο, τό μουλωμένο,
Τήν όψι μου νά σβύνεται, τόν ήλιο τό χλωμό.

III

'Άλλοι σου! άνθρώπινη καρδιά, κι' ή πίστι σου έινε λίγη
Στις λάμπες τίς θαμπωτικές μιδς γιορτινής φωτιάς
Δέ θέ νά μάθης ού ποτέ σαν όταν με τυλίγει
Πώς λάμπει διάφανα ή σκιά τής μαύρης φυλλωσιάς!

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

(Του ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑ.Ι.ΝΕ)

I

Τά κρίνα, τά τριαντάφυλλα, τόν ήλιο, τά πουλιά
Πώς τ' αγαπούσα έναν καιρό μ' έρωτική μανιά.
Μά τώρα πειά δέν τ' αγαπάω καί στέργω μοναχά
'Αχ τή Μικρή, τήν "Όμορφη, τήν Καθαρή, τή Μία,
Πούδαι μοναχά της γιά μιάν έρωτική πηγή,
Και κρίνο και τριαντάφυλλο και ήλιος και πουλιά.

II

Σάν έινε δυό και χωριστούνε
Δίνουν τά χέρια τους κι' οί δυό,
Κι' άπé τά κλάματα άρχιούνε,
Στενάζουν δίχως τελειώμό,
'Εμείς δέν κλάμαμε καθόλου
Δέ βγάλαμ' ένα στεναγμό,
Μά ήρθαν τ' άχ κι' όλα τά δάκρυα
'Υστερ' από τό χωρισμό.

III

Φαρμακεμένα τά τραγούδια μου —
Μπορούσε άλλιώς νά γένη;
'Εού τή ζήση μου φαρμάκεψες
Τήν πριν λουλουδιασμένη.

Φαρμακεμένα τά τραγούδια μου —
Μπορούσε άλλιώς νά γένη;
Πολλά έχω φείδια μέσα στην καρδιά
Και σένα αγαπημένη.

IV

Μην περιπαίζεις, άνθρωπε, τό διάβολο
Γιατί ή ζωή μας σύντομη ήνε αλήθεια
Κι' όλα πού άκούς γιά τήν αιώνια κόλασι
Ψέμμα δέν ήνε κι' ούτε παραμύθια.

Πλήρωνε, πλήρωνε, άνθρωπε, τά χρέη σου
Κι' άργά πολύ ή ζωή στο τέλος φάνει,
Και πάλι θά γυρέψης κάνα δάσινιο,
Καθώς συχνά ως τά τώρα τώχεις κάνει.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΚΑΙ Η ΜΙΚΡΟΤΕΡΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Απ' όλες τίς εφημερίδες πού έμφανιστήκανε ως σήμερα σ' όλόκληρο τόν κόσμο ή «Καθημερινή Εικονογραφημένη» τής Νέας Υόρκης, πού έξεδόθη πρό όλίγων έτών είχε τό μεγαλύτερο σχήμα. Δυό μέτρα και 60 εκατοστά ήταν τό μήκος κάθε σελίδος της και τό πλάτος της 1,82 μέτρα. Μ' άλλα λόγια κάθε σελίδα της είχε έπιφάνεια περίπου 5 τετραγωνικών μέτρων. Έντελώς αντίθετη από τήν εφημερίδα αυτή —στο μέγεθος ένωσειται— ήταν ή «Μικρά Σημαία» πού τό ύψος της ήταν πέντε και τό πλάτος της ανάλογο. Τήν εξέδιδε στο Λονδίνο ο ποιητής Κήτς, ό όποιος μόνος τήν έγραφε, τή στοιχειοθετούσε, τήν τύπωνε και τήν πωλούσε, βγάζοντάς τήν μέσα άπ' τό πορτοφόλι του.